

บทนำ

"เจ้าเด็กบ้า เจ้าปล่อยให้นางไปเองคนเดียวจริงหรือ"

"ถูกต้อง"

"น่าตายนัก!"

"เหตุใดอำปากก็ดำซ้ำ ท่านพ่อ ข้าซึ่งเป็นลูกชายท่านทำอะไรผิดหรือ"

"เจ้าทำไมถูกเลยสักอย่าง นางไม่จำเป็นต้องไปเลยในเมื่อคู่มั้นของนางตายไปแล้ว"

"แต่ของมั้นยังอยู่ นางยื่นกรานว่าจะไปเอากลับมาพร้อมส่งของมั้นคืนให้กับฝ่ายตรงข้าม!"

"เหตุใดต้องทำเช่นนั้นด้วย ก็แค่กำไลวงเดียวเท่านั้น"

"ท่านพ่อ ท่านพูดเช่นนี้ก็ไม่ถูก มั้นไม่ได้เป็นเพียงกำไลวงเดียวเท่านั้น แต่นั้นเป็นของเพียงชิ้นเดียวที่ท่านปู่นางเหลือไว้ให้ คิดถึงในอดีตสกุลไม่ถูกสำนักและพรรคต่างๆ ในยุทธภพโจมตี ไม่เพียงถูกฆ่าล้างตระกูล สมบัติ

ถูกกวาดไปจนหมด แม้แต่บ้านก็ถูกเผาจนวอดทิ้งหลังไม่เหลือแม้แต่ซากให้เห็น เหลือกำไรของหมั้นวงนั้นเพียงวงเดียว อีกทั้งนั้นยังเป็นของแทนใจระหว่างท่านปู่ท่านย่า นางคิดอยากไปเอากลับมาก็เป็นเรื่องสมเหตุสมผล!"

"สมเหตุสมผลหรือ"

"ใช่ สมเหตุสมผล"

"เช่นนั้นคุณชายท่านนี้ ข้าขอคำชี้แนะสักนิด หัวใจนางอยู่ที่ใด"

"..."

"ว่าอย่างไร พุดไม่ออกเลยสิ"

"น่าขงนัก!"

"พุดก็พุดเถอะ ยายหนูนั้นเป็นคนที่เอ็นชาก็สุดเท่าที่ข้าเคยเจอมาในชีวิต แม้ของนางก็เพียงแค่มิชอบพุดอะไรเท่านั้นเอง"

"มิชอบพุดอะไรหรือ"

"มิชอบพุดอะไรมาก"

"มิชอบพุดอะไรมากหรือ"

"ได้ๆ มิชอบพุดอะไรเลย พอใจหรือยัง"

"อืม"

"สรุปคือแม่ของนางเพียงแค่มิชอบพุดอะไรเลย แต่อย่างน้อยก็พุดวันละประโยค อีกทั้งเมื่อพบพวกเราที่เป็นคนกันเองก็จะมีรอยยิ้ม ต่อให้ไม่ยิ้มก็ยังมิทำที่สนิทสนมอ่อนโยน พักหน้าทำมือไม้ตอบรับคำถามของผู้อื่นบ้าง แต่ยายหนูนั้น..."

"อย่างน้อยนางก็เคยพุดกับพวกเราสี่ประโยคแล้ว"

"ถูกต้อง ตั้งแต่อายุหกขวบก็มีแค่สี่ประโยค ประมาณสามปีหนึ่ง"

ประโยคได้!"

"นั่น... นั่นคือ... คือ..."

"แม้นางจะเป็นคนที่ไม่ชอบพูด แต่สามปีพูดหนึ่งประโยคมันก็เกินไป
หน่อยกระมัง"

"ก็จริง แต่ว่า..."

"ข้าก็ไม่อยากพูดแบบนี้ แต่นางเย็นชามากถึงขั้นไร้หัวใจเลยทีเดียวน"

"..."

"เฮ้อ นางไม่มีความเป็นมิตรมาแต่เกิด อย่าวว่าแต่คนนอกเลย แม้แต่
พวกเราที่เป็นคนกันเอง รวมถึงพ่อแม่ที่ให้กำเนิดนาง นางก็ไม่มาสนใจ พูด
อะไรกับนาง นางก็จะใช้ดวงตาเย็นชาคู่นั้นจ้องมองคนพูด ไม่เพียงไม่แสดง
อารมณ์ ไม่มีรอยยิ้ม แม้แต่พยักหน้าส่ายหน้าให้คนพูดด้วยก็ยังไม่ มีใคร
จะรู้ว่าที่นางจ้องหน้าหมายความว่าอย่างไร"

"เอ่อ... เช่นนั้นทำให้เข้าใจได้ยากว่านางอยากพูดอะไรกันแน่"

"พูด?"

"...จ้องมอง"

"ใช่ นางไม่พูด เอาแต่จ้องมอง นอกจากนี้นางยังไม่ชอบอยู่ร่วมสมาคม
กับผู้อื่น แม้แต่กินข้าวก็ไม่กินพร้อมกับทุกคน มักจะไปไหนมาไหนตามลำพัง
ยังไม่ชอบให้ใครยุ่งเรื่องของนาง ทำการใดล้วนมีความคิดเป็นของตัวเอง
คำพูดของผู้ใดนางล้วนไม่ฟัง"

"เออละ ๆ ๆ ข้ารู้แล้ว ข้ารู้แล้ว ข้ายอมรับแล้วว่าที่ท่านพูดมาเป็น
ความจริง แต่ว่า..."

"อย่างไร เจ้ายังมีอะไรมาได้แย้งอีก"

"มิใช่ได้แฉ่ง เพียงแต่ข้ารู้สึกมาตลอดว่านางไม่ได้ไร้หัวใจจริงๆ แต่เป็น..."

"เป็นอะไร"

"บางทีนางต้องการขนวนระเบิด"

"ขนวนระเบิด?"

"บนยอดเขาเทียนซานของพวกเราหนาวมากใช่หรือไม่"

"หนาวมาก แล้วอย่างไร"

"วางน้ำแข็งก้อนหนึ่งไว้ตรงนั้นมันก็จะป็นน้ำแข็งตลอดไป"

"ก็ใช่ปะสิ ยอดเขาเทียนซานก็หนาวเช่นนั้นอยู่แล้ว"

"แต่ถ้ามีไฟไปเผามันล่ะ"

"..."

"ถูกต้อง มันก็จะละลายกลายเป็นน้ำ"

"ความหมายของเจ้าคือยายหนูนั้นต้องการขายหนู่มักคนไปละลายนางหรือ"

"ท่านพ่อ ท่านก็ไม่ใช่เนี่ย... ข้าก่อน กรงเล็บของท่านคิดจะทำอะไร"

"ฉีกปากสุนัขของเจ้า!"

"ก็ได้ แต่ขอให้ข้ากินอาหารเย็นเสร็จแล้วค่อยลงมือเถอะ ภรรยาของข้าบอกว่านางจะทำไ้พันกึ่งทอดกรอบที่อร่อยจนทำให้แทบจะกลืนลิ้นตัวเองลงไปด้วย... โปรดอย่าพ่นน้ำลายมาบนตัวข้า ขอขอบคุณ!"

"เจ้าเด็กบ้า อ่านนอกเรื่อง!"

"ใครกันที่นอกเรื่อง ได้ๆๆ กลับมาเรื่องเดิม ตอนนี้อย่าเพิ่งฉีกปากของข้านะ!"

"สรุปก็คือเห็นยายหนู่มันไม่ไยดีแม้แต่พ่อแม่แท้ๆ ของตัวเอง ข้าก็

ไม่คิดว่าจะมีผู้ใดสามารถหล่อหลอมจิตใจนางได้"

"เช่นนั้นเหตุใดนางจึงยินกรานจะพำนักของหมั้นกลับมา"

"เอว"

"ข้าเชื่อว่าเสี่ยวเยียนไม่ได้สนใจของข้ามันเลย แล้วใครกันที่ต้องการถูกต้อง เป็นท่านอาสะไกรรอง นางอยากได้มรดกเพียงข้าคนเดียวที่พอนางทิ้งไว้ให้ เสี่ยวเยียนจึงยินกรานจะพำนักของหมั้นกลับมา ท่านว่าเสี่ยวเยียนไร้หัวใจจริงหรือไม่"

"อาสะไกรรองของเจ้าต้องการให้นางไปนำกำไลกลับมาหรือ"

"ไม่ใช่ ท่านอาสะไกรรองไม่ได้พูดอะไรกับเสี่ยวเยียนเลย แต่ท่านอาสะไกรรองปรึกษากับท่านอารอง ในเมื่อคู่หมั้นของเสี่ยวเยียนตายไปแล้ว การหมั้นหมายนั้นก็สิ้นไป แต่นางคิดจะนำของหมั้นกลับมาและอยากตอบแทนบุญคุณที่ทางนั้นได้ช่วยเหลือสกุลไม่เอาไว้"

"ก็จริง แม้ตอนนั้นสกุลมู่หรงจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้ สุดท้ายสกุลไม่ยังคงถูกฆ่าล้างตระกูล แต่ในขณะที่คนทั้งยุทธภพตามไล่ล่าสกุลไม่ แม้แต่ญาติพี่น้องของสกุลไม่เองก็ไม่กล้ายื่นมือเข้าช่วย หลบได้ไกลเท่าไรก็หลบให้ไกลเท่านั้น มีเพียงสกุลมู่หรงที่เชื่อว่าสกุลไม่ไม่ใช่คนร้ายที่ลอบทำร้ายเจ้าสำนักใหญ่ทั้งเจ็ดและช่วยเหลือปกป้องการไล่ล่าคนสกุลไม่จากชาวยุทธ์อย่างเต็มกำลัง"

"ไม่เพียงเท่านั้น แท้จริงแล้ว..."

"ข้ารู้ แท้จริงแล้วสกุลไม่กับสกุลมู่หรงไม่ได้คบหากันแต่อย่างใด ท่านผู้เฒ่ามู่หรงกับท่านผู้เฒ่าไม่ที่ล่องลับไปแล้วเคยได้พบหน้ากันไม่กี่ครั้ง ทั้งคู่มินิสัยที่เข้ากันได้จึงนิยมขอมอบกันเท่านั้น ในช่วงเวลาคับขันท่านผู้เฒ่า

มู่หรงพยายามช่วยเหลือสกุลไม่อย่างสุดกำลัง บุญคุณที่ช่วยเหลือครั้งนั้นใหญ่หลวงนัก และในเวลานั้นเองท่านผู้เฒ่ามู่หรงกับท่านผู้เฒ่าไม่จึงได้หมั้นหมายลูกชายและลูกสาวทั้งสองฝ่ายเอาไว้

"พูดตามตรง การหมั้นหมายนี้ช่างน่าประหลาดจริงๆ"

"ประหลาดที่ใด พวกเขาจัดการเรื่องนี้ก่อนจะเกิดเหตุ ทั้งคู่ต่างก็รู้ดีว่าในตอนนั้นสถานการณ์ย่ำแย่ จะต้องแยกย้ายกันหลบหนี แม้ลูกๆ จะโชคดีรอดชีวิต แต่ใครก็มิอาจรู้ว่าจะได้พบหน้ากันอีกเมื่อใด ดังนั้นจึงได้ตกลงกันว่าหลังจากที่ลูกๆ อายุครบยี่สิบปี หากยังตามตัวฝ่ายตรงข้ามไม่พบก็ให้ต่างฝ่ายแต่งงานไป และการหมั้นหมายนี้ให้ตกไปอยู่ที่รุ่นหลานค่อยทำให้สมบูรณ์"

"ช่างบีบบังคับจริง"

"นั่นก็ช่วยอะไรไม่ได้ แต่ก็โชคดีที่เป็นเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นนั้นอาสะไกรรองของเจ้าคงไม่ได้แต่งงานกับอารองของเจ้าแล้ว!"

"พูดไปก็จริง"

"ภายหลังอาสะไกรรองของเจ้าได้ตามไปที่บ้านสกุลมู่หรง ตกกลงให้หลานชายคนโตของท่านผู้เฒ่ามู่หรงกับลูกสาวของอาสะไกรรองของเจ้ามา ทำให้การหมั้นหมายนี้สมบูรณ์ ตอนนั้นสภาพทางบ้านของสกุลมู่หรงย่ำแย่มาก แม้อาสะไกรรองของเจ้าอยากช่วยพวกเขา แต่คนสกุลมู่หรงทะนงในศักดิ์ศรี ทำอย่างไรก็ไม่ยอมรับ"

"เหลือเกินจริงๆ เหตุใดจึงไม่ยอมรับ จะว่าไปแล้วที่สกุลมู่หรงตกต่ำถึงเพียงนี้ล้วนเป็นเพราะสกุลไม่!"

"นั่นนะสิ แม้ภรรยาของหัวหน้าสำนักเขาหิมะหนึ่งในผู้เคราะห์ร้าย

จะเป็นถึงน้องสาวของท่านผู้เฒ่ามู่หรง ด้วยเหตุนี้ท่านผู้เฒ่ามู่หรงจึงไม่ถูกสงสัยว่าเป็นผู้ช่วยเหลือสกุลโม่และไม่มีใครจงใจไปตามเรื่องที่สกุลมู่หรงช่วยสกุลโม่ พูดเพียงว่าท่านผู้เฒ่ามู่หรงเป็นคนละเอียดรอบคอบทำอะไรไม่คิด เชื่อคำพูดของสกุลโม่อย่างง่ายดาย แต่หลังจากนั้นสกุลมู่หรงกลับถูกยุทธภพลดความสำคัญ ไม่นานก็ถูกถอนออกจากการเป็นหัวหน้าตระกูลใหญ่โดยให้สกุลไห้เข้ามาแทนที่"

"สกุลมู่หรงตกต่ำลง!"

"อย่างสิ้นเชิง!"

"เพียงเพื่อสกุลโม่"

"ถูกต้อง แม้ภายหลังอาสะไ้รອງของเจ้าจะตามหาคนร้ายตัวจริงจนเจอและสังหารคนคนนั้นแก้แค้นให้สกุลโม่แล้ว แต่นางไม่เคยเปิดเผยความจริงให้ยุทธภพได้รับรู้ นี่ก็คือนิสัยของเจ็ดพญายม ทำการใดไม่มีคำอธิบาย จนถึงบัดนี้คนในยุทธภพจึงยังคงคิดว่าคนร้ายที่ทำร้ายเจ้าสำนักใหญ่ทั้งเจ็ดคือสกุลโม่ เป็นเหตุให้สกุลมู่หรงไม่ได้รับการให้อภัย"

"ไม่เพียงไม่ได้รับการให้อภัย เมื่อมีปัญหาหรือพบความลำบากล้วนไม่มีใครยอมยื่นมือเข้ามาช่วย แม้ออกจากบ้านพบคนรู้จักพูดทักทาย ผู้อื่นก็แสร้งทำเป็นไม่เห็นไม่ได้ยิน สุดท้ายแม้แต่การค้าที่ทำประทั่งชีวิตก็ถูกคนแย่งไป ถูกคนจงใจทำลาย เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเขาจะมีชีวิตต่อไปอย่างไร พวกเขาทำได้เพียงขายทรัพย์สินในบ้าน ย้ายไปตั้งรกรากที่ซู่โจว"

"แต่แม้จะย้ายไปที่ซู่โจวชีวิตของพวกเขาก็ยังคงยากลำบากและตกต่ำเหลือเกิน"

"เสียวเยียนไม่เพียงไปนำมรดกของท่านปู่นางกลับมาแทนท่านอาสะไ้"

รอง แต่เป็นการไปตอบแทนบุญคุณแทนท่านอาสาโรงด้วย อย่างไรก็ตามเสีย
ท่านอารองก็ให้นางไขแต่ไม่ มีเพียงนางเท่านั้นที่จะตอบแทนบุญคุณได้"

"ถูกต้อง บุญคุณของสกุลมู่ทรงต้องให้คนสกุลไม่ตอบแทน แต่
เหตุใดพวกเราจึงพูดถึงเรื่องนี้"

"ข้าจะบอกว่าท่านอาสาโรงไม่ได้พูดอะไรกับเสี่ยวเยียน แต่
เสี่ยวเยียนเป็นคนพูดเอง นางยินดีไปนำของหมั้นกลับมาแทนท่านอาสาโรง
รองและยังจะตอบแทนบุญคุณนี้แก่สกุลมู่ทรงเอง เพราะนางรู้ว่านี่เป็น
ความปรารถนาของท่านอาสาโรง ท่านว่านางทำเช่นนี้ไร้หัวใจหรือไม่"

"ตามที่เจ้าพูด ยายหนูนั้นก็ไม่ใช่คนที่ไร้หัวใจเพียงนั้น"

"นางมีความรู้สึก แม้จะดูไม่ออก แต่ก็จริงจัง เพียงแต่มีเพียงฟ้าที่
รู้ว่าเมื่อใดนางจะมีใจนำออกมาไข"

"ต้องรอให้คนมีวาสนาเอาไฟไปหลอมนางหรือ"

"ถูกต้อง"

"เช่นนั้นเกรงว่าต้องเป็นคนที่มีความอบอุ่นเป็นสิบเท่าเลย!"

"สิบเท่าจะพอได้อย่างไร อย่างน้อยต้องอบอุ่นร้อยเท่า พันเท่า หมื่นเท่า
จึงจะรับมือได้ ไม่เช่นนั้นเพียงแค่ว่าเจอสายตาเย็นชาคุณนั้นของเสี่ยวเยียน
ไฟน้อยนิดคงดับสิ้นตายท่า ไม่เหลือแม่เปลวไฟ...โอ๊ย เหตุใดท่านจึงดีข้า"

"พูดหลายรอบแล้ว อยู่ต่อหน้าเด็กห้ามพูดคำหยาบ!"

"ตอนนี้ที่นี่ไม่มีเด็กแม่ครับคน!"

"อยู่ต่อหน้าข้าเจ้าก็คือเด็กคนหนึ่ง!"

"ตาเฒ่า!"

"ตั้งนั้นเจ้าจึงปล่อยให้นางไปคนเดียวหรือ"

"ไม่เห็นนั้นจะทำอย่างไร หรือว่าจะต้องพาพ่อบ้าน บ่าวรับใช้ สาวใช้ เด็ก ๆ สาวใช้แก่ ๆ ไปด้วยกันเป็นขบวน?"

"เจ้าไม่เป็นห่วงนางหรือ"

"อ้อ ๆ ๆ ที่แท้ท่านก็กำลังเป็นห่วงอยู่ ไม่ต้องกังวล เสียเวรเสียเนไป คนเดียวได้ จะว่าไปวิทยายุทธ์ของนางก็ไม่ด้อยไปกว่าพวกเราทำพี่น้องเลย แม้แต่นิสัยของนางก็ไม่มีอะไรซับซ้อน นางเป็นคนประเภทสนใจแต่เรื่องของตัวเอง ไม่ยุ่งเรื่องผู้อื่น ท่านจึงไม่ต้องกังวลว่านางจะก่อเรื่อง"

"หุบปาก ใครกังวลว่านางจะก่อเรื่อง"

"ท่านไง ท่านพ่อ!"

"หูข้างใดของเจ้าได้ยินข้าพูดว่า 'กังวลว่านางจะก่อเรื่อง' ทำคำนี้"

"ไม่ได้ยิน แต่ว่า..."

"เจ้าพูดพอหรือยัง นิสัยยายหนูนั้นมีหรือข้าจะไม่รู้ นางไม่เพียงไม่ชอบให้ผู้อื่นยุ่งเรื่องของนาง แต่นางยังไม่ชอบไปยุ่งเรื่องของผู้อื่นเช่นกัน ต่อให้มีคนขอความช่วยเหลือจากนาง นางก็จะทำเป็นไม่ได้ยิน แม้จะจงใจสร้างความลำบากให้นาง นางก็ไม่เจ็บไม่คันไม่มีปฏิกิริยาใดๆ จะให้นางก่อเรื่อง ยิ่งยากยิ่งกว่าการบินขึ้นฟ้าเสียอีก ให้ก่อนหินตันรำให้เจ้าดูยังมีโอกาสมากกว่า"

"ก็นั่นนะสิ เช่นนั้นเหตุใดท่านจึงกังวลว่านางจะก่อเรื่อง... โอ๊ย ท่านตีข้าอีกทำไม ข้าจะร้องไห้ให้ท่านดูแล้วนะ"

"ข้าบอกแล้วว่าไม่ได้กังวลว่านางจะก่อเรื่อง!"

"แล้วมันเป็นอย่างไกันแน่ ท่านพูดให้ชัดเจนได้หรือไม่"

"ยายหนูนั้นเอ็นชาก็เกินไป ไม่ร้องไห้ไม่หัวเราะ ไม่โกรธไม่เสียใจ"

อสุภพรางใจ

ลมพัดแรงไม่ไหวเอน ตากหิมะตากฝนไฟเผาลมพัดไม่อาจทำให้นางหวั่นไหว จนกระทั่งวันนี้ในจำนวนพวกเจ้าเจ็ดพี่น้องมีเพียงนางกับจู้ยเออร์ที่ไม่เคยฆ่าคน..."

"จู้ยเออร์ไม่กล้า"

"แต่ยายหนูนั้นไม่ยอม แม้มีใครจะฆ่านาง นางก็ไม่ยอมตอบโต้ ถึงขั้นไม่ยอมสนใจ มักจะหมุนตัวกลับแล้วเดินหนี วูบเดียวก็หายไปไม่เห็นตัว ไม่สนใจแม้กระทั่งว่าผู้อื่นจะฆ่านางด้วยสาเหตุใด"

"ดังนั้น?"

"เข้าใจ ยังไม่เข้าใจอีกหรือ เจ้าไม่กังวลหรือว่านางเพียงใช้สกุลมู่ทรง เป็นข้ออ้าง แท้จริงแล้วอยากถือโอกาสหนีไป เสาะหาหุบเขาลึกที่ไม่มีผู้คนแล้วอยู่คนเดียวตามลำพังไปตลอดชีวิต"

"..."

คงไม่กระมัง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)